Sfântul Sofronie al Ierusalimului

SFÂNTA MARIA EGIPTEANCA

Sfântul Sofronie al Ierusalimului

Viața
Sfintei Maria Egipteanca

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

EDITURA CARTEA ORTODOXĂ
2007

Într-una din mănăstirile Palestinei a fost un ieromonah Zosima, care era atât de îmbunătăţit şi de vestit în fapta bună, încât mulţi monahi din mănăstirile cele dimprejur alergau de multe ori la dânsul, ca să audă cuvânt din gura lui. El a petrecut în mănăstirea aceea unde era cincizeci şi trei de ani şi toate nevoinţele vieţii pustniceşti le-a trecut şi toată pravila dată de monahi desăvârşit a păzit-o.

Toate acelea făcându-le, niciodată n-a fost nepăsător la învăţăturile dumnezeieştilor cuvinte, ci chiar culcându-se şi sculându-se şi hrană gustând -. de se cuvine a numi hrană aceea din care el gusta puţin -un lucru avea în gând necontenit, adică de a cânta lui Dumnezeu totdeauna şi de a face învăţături din dumnezeieştile cuvinte. Căci din copilărie ducându-se în mănăstire, a stat într-însa cincizeci şi trei de ani, după cum s-a zis mai sus, şi s-a nevoit în dânsa cu osteneli pustniceşti.

După aceea, tulburându-se de oarecare gânduri, ca şi cum el acum în toate ar fi fost desăvârşit, de la alţii nicidecum trebuindu-i povăţuire, vorbea în sine: „Oare este pe pământ vreun monah care să mă poată folosi pe mine şi să-mi arate vreun fel de pustnicie, pe care eu nu l-am făcut? Oare afla-se-va în pustie vreun om, ca să-mi covârşească lucrurile mele?” Aşa gândind el, i s-a arătat îngerul lui şi i-a zis:

„O, Zosima, precum era cu putinţă unui om, bine te-ai nevoit şi bine ai trecut pustnicească alergare. Însă nimeni nu este între oameni care s-ar putea arăta pe sine că este desăvârşit. Mai multă îţi este nevoinţa ce îţi stă înainte, decât aceea pe care ai făcut-o până acum, pe care tu nu o ştii. Dar ca să cunoşti câte căi sunt spre mântuire, ieşi din pământul tău, precum altă dată Avraam cel vestit între patriarhi, şi mergi într-una din mănăstirile ce sunt pe lângă râul Iordanului".

Deci îndată Zosima, urmând celui ce-i grăia, a ieşit din mănăstirea în care din pruncie se făcuse monah şi, ajungând la Iordan, a fost povăţuit de acela care l-a chemat în acea mănăstire în care Dumnezeu i-a poruncit lui să fie şi, bătând cu mâna în poarta mănăstirii, a găsit pe monahul care păzea la poartă şi mai întâi i-a spus aceluia despre dânsul.

Iar acesta a spus egumenului, care, primindu-l şi văzându-l în chipul monahicesc, a făcut obişnuita închinăciune şi rugăciune monahicească. Apoi l-a întrebat: „De unde eşti, frate, şi pentru ce ai venit la noi, bătrânii şi săracii?"

Zosima a răspuns: „De unde am venit acum, nu este nevoie a spune aceasta, ci am

venit pentru folos, părinte; pentru că am auzit de lucrurile cele mari şi vrednice de laudă ale voastre, care pot să împrieteneească pe suflet cu Dumnezeu". Iar egumenul i-a zis: „Singur Dumnezeu, frate, Cel ce vindecă neputințele sufletului, Acela să ne învețe pe noi şi pe tine voile Sale cele dumnezeieşti şi să ne povățuiască pe toți a face cele folositoare. Pentru că om pe om nu poate să-l folosească, dacă fiecare nu va lua aminte la dânsul totdeauna şi, trezindu-se cu duhul, va lucra cele folositoare, având pe Dumnezeu în ajutorul lor. Ci, deoarece dragostea lui Hristos te-a pornit ca să ne vezi pe noi cei săraci şi bătrâni, petreci cu noi, dacă pentru aceasta ai venit; şi pe noi toți ne va hrăni cu darul Sfântului Duh, Păstorul cel bun, Care Şi-a dat sufletul Său izbăvire pentru noi".

Acestea zicând egumenul către Zosima, s-a închinat, apoi cerându-i rugăciune şi binecuvântare şi zicând „Amin", a petrecut în mănăstirea aceea. Şi a văzut acolo pe bătrâni strălucind cu lucrurile, cu faptele lor cele bune şi cu gândirea de Dumnezeu, cu duhul arzând şi slujind Domnului. Cântarea lor era neîncetată, privegherea de toată noaptea, asemenea, în mâini aveau de-a pururi lucrare şi psalmi în gurile lor, iar cuvinte deşarte nu erau între

dânşii; apoi purtare de grijă pentru câştiguri vremelnice şi gâlcevi lumeşti nici cu numele nu se cunoştea între dânşii. Ci numai una era sârguinţa lor cea dintâi, pe care o urmau cu sporire toţi - ca să se socotească morţi cu trupul. Hrană neîmpuţinată aveau pe cuvântul lui Dumnezeu; iar pe trup îl hrăneau cu pâine şi cu apă, precum fiecăruia îi era aprinsă dragostea de Dumnezeu.

Pe toate acestea văzându-le Zosima, se folosea foarte, şi se întindea spre nevoinţa ce-i era înainte. Şi trecând multe zile, s-a apropiat vremea sfântului şi marelui post. Iar porţile mănăstirii erau încuiate totdeauna şi niciodată nu se deschideau, fără numai când cineva dintre dânşii ar fi ieşit, fiind trimis pentru o trebuinţă de obşte; pentru că locul acela era pustiu şi nu numai necercetat de alţii, dar şi neştiut de mireni.

Şi era în mănăstirea aceea acest fel de rânduială, pentru care Dumnezeu l-a dus acolo pe Zosima: în întâia Duminică a postului făcea preotul Sfânta Liturghie şi toţi se împărtăşeau cu Preacuratul Trup şi Sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, şi gustau puţin din bucatele cele pustniceşti. După aceea se adunau în biserică şi, făcând rugăciune cu dinadinsul şi cu destule plecări

de genunchi, se sărutau bătrânii cu închinăciune unul către altul şi fiecare pe egumen, rugându-l pentru binecuvântare şi rugăciune, ca să le ajute şi împreună să călătorească spre nevoinţa ce le era înainte. După ce făceau acestea, deschideau porţile mănăstirii şi cântau cu glas frumos: *Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este scutitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?* Şi cealaltă parte a psalmului aceluia sfârşind-o, ieşeau toţi în pustie, lăsând pe unul sau doi fraţi păzitori ai mănăstirii, nu ca să păzească averile ce erau înăuntru, pentru că nu era într-însa ceva ce puteau fura tâlharii, ci ca biserica să nu rămână fără dumnezeiasca slujbă, iar ei treceau râul Iordanului. Şi fiecare îşi ducea hrana sa, cât putea şi voia, după trebuinţa cea măsurată a trupului; unul, puţină pâine; altul, smochine; altul, finice; altul, linte muiată cu apă, iar altul nimic, fără numai trupul său şi rasa cu care era îmbrăcat. Şi se hrăneau, când firea trupului îi silea, cu verdeţurile ce creşteau în pustie. Astfel, trecând Iordanul, se despărţeau departe unul de altul şi nu se vedeau fiecare cum posteşte, sau cum se nevoieşte; iar dacă se întâmpla să vadă altul pe prietenul său venind spre dânsul, îndată

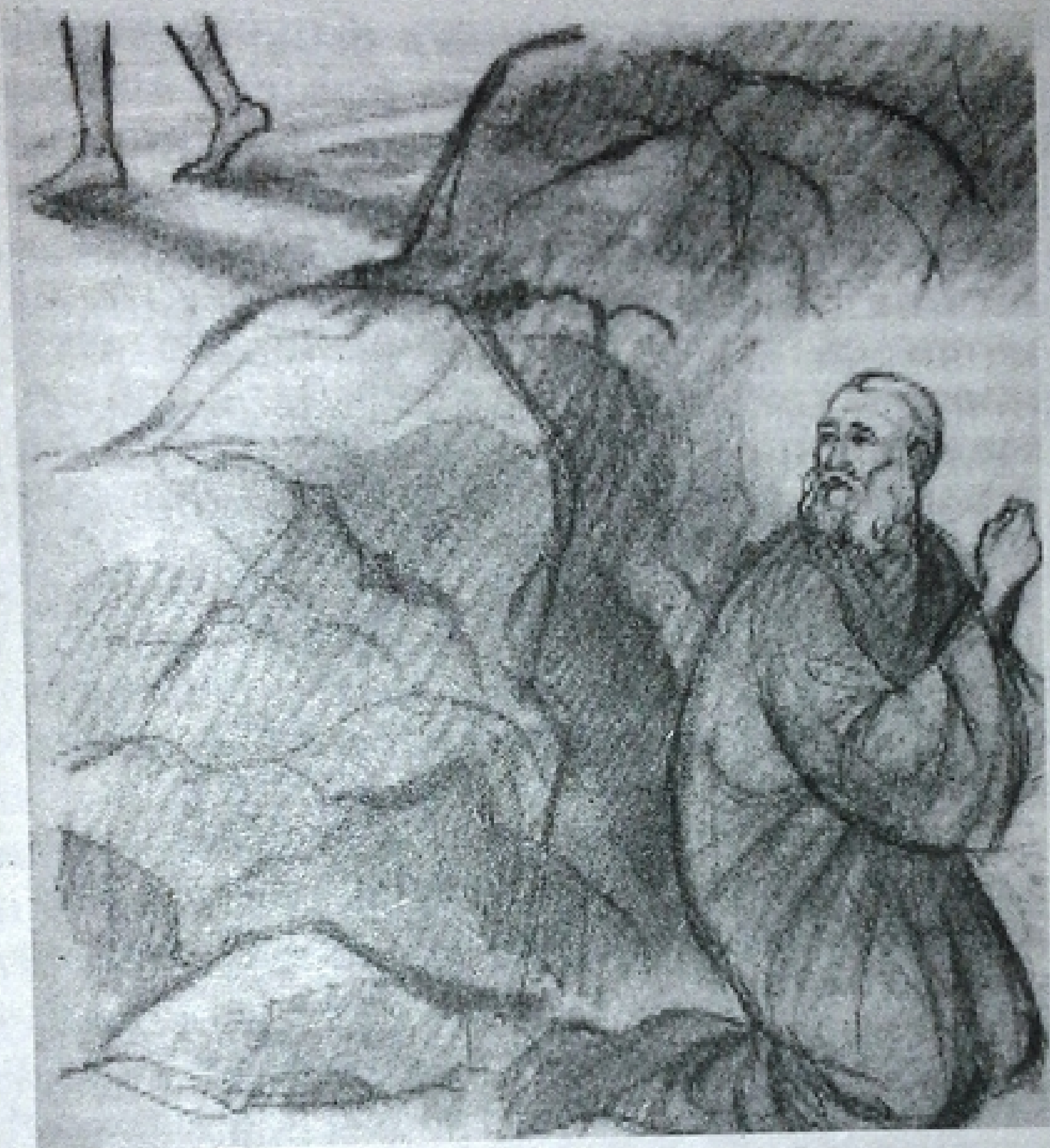
se abătea spre altă parte şi singur se ruga lui Dumnezeu, cântând totdeauna şi foarte puţină hrană gustând în vremea cea rânduită.

Aşa tot postul săvârşindu-l, se întorceau în mănăstire, în Duminica dinaintea Învierii lui Hristos, în care Biserica face prăznuirea Stâlpărilor. Şi se întorceau fiecare, avându-şi mărturie a ostenelilor sale conştiinţa sa, care îi mărturisea ce a lucrat; şi nimeni nicidecum nu întreba pe altul, cum şi în ce chip şi-a săvârşit nevoinţa ostenelii, pentru că în acest fel era rânduiala mănăstirii aceleia.

Atunci şi Zosima, după obiceiul mănăstirii, a trecut Iordanul, puţină hrană ducându-şi pentru trebuinţa trupească şi haina cu care era îmbrăcat. Iar rânduiala sa de rugăciune o săvârşea umblând prin pustie, şi vremea de hrană o păzea după nevoia cea firească cu dinadinsul. Apoi dormea puţin, zăcând pe pământ şi, şezând puţin, se odihnea oriunde îl apuca vremea de noapte şi foarte de dimineaţă iarăşi sculându-se, îşi făcea calea sa. Şi dorea să intre în pustia cea mai dinăuntru, nădăjduind că va afla pe cineva din părinţi nevoindu-se acolo, de la care ar fi putut să se folosească şi să sporească şi mai mult.

Şi mergând douăsprezece zile, a stat puţin în lături din cale şi, întorcându-se spre răsărit, cânta ceasul al şaselea, făcându-şi obişnuitele rugăciuni - pentru că se oprea puţin din călătorie în vremea pravilei sale, la fiecare ceas cântând şi închinându-se.

Iar când stătea el cântând, a văzut de-a dreapta o umbră ca de trup omenesc; deci, întâi s-a spăimântat, părându-i-se că vede o nălucire diavolească şi, tremurând, s-a însemnat cu semnul crucii. Apoi, lepădând frica, pe când îşi sfârşea rugăciunea, s-a întors cu ochii spre miazăzi şi a văzut pe

oarecare mergând cu trupul gol şi negru de arşița soarelui, perii avându-i pe cap albi ca lâna şi scurți, încât numai până la grumaji ajungeau. Aceasta văzând-o Zosima, a început a alerga spre partea spre care vedea aceea, bucurându-se cu bucurie mare, pentru că nu văzuse într-acele zile chip omenesc, nici vreo altă ființă. Iar după ce acea vedenie a văzut pe Zosima venind de departe, a început a fugi în pustia cea mai adâncă, iar Zosima, ca şi cum ar fi uitat bătrânețile sale şi de osteneala drumului, alerga repede, vrând să ajungă pe ceea ce fugea; deci el gonea, iar aceea fugea, dar a fost alergarea lui Zosima mai grabnică decât a celei ce fugea.

Iar după ce s-a apropiat încât să poată acum şi glasul a-l auzi, a început a striga Zosima cu lacrimi, zicând: „Pentru ce fugi de mine, bătrânul cel păcătos, robule al adevăratului Dumnezeu, pentru care în pustia aceasta petreci? Aşteaptă-mă pe mine, nevrednicul şi neputinciosul. Aşteaptă pentru nădejdea răsplătirii pentru ale tale osteneli. Stai şi-mi dă mie, bătrânului, rugăciunea şi binecuvântarea ta, pentru Dumnezeu, Cel ce nu S-a îngrețoşat de nimeni!" Acestea grăindu-le Zosima cu lacrimi, s-a apropiat mai tare de ceea ce fugea, alergând spre un loc oarecare, unde era un semn de pârâu uscat.

Iar după ce a ajuns la acel loc, aceea ce fugea a trecut de partea cealaltă. Iar Zosima, ostenindu-se şi nemaiputând să alerge, a stătut de cealaltă parte de pârâu şi a adăugat lacrimi la lacrimi şi strigare către strigare, încât cele mai de aproape tânguiri să i se audă. Atunci cel ce fugea a dat un glas ca acesta: „Ava Zosima, iartă-mă pentru Domnul, că nu pot să mă arăt ție, căci sunt femeie goală, precum mă vezi, şi trupul îmi este neacoperit; ci, dacă voieşti să-mi dai mie, femeii celei păcătoase, rugăciunea şi binecuvântarea ta, aruncă-mi ceva din hainele tale, ca să-mi acopăr goliciunea mea şi, întorcându-mă către tine, voi primi rugăciunea de la tine".

Atunci mare frică şi spaimă l-a cuprins pe Zosima, căci s-a auzit chemat pe nume de femeia aceea, care niciodată nu-l văzuse şi de care nici odată nu auzise, şi a zis în sine: „De n-ar fi fost aceasta înainte văzătoare, nu m-ar fi chemat pe nume". Deci a făcut degrabă ce i se zisese lui; şi dezbrăcând de pe el o haină veche şi ruptă pe care o purta, a aruncat-o la dânsa, întor-cându-se cu fața de la ea. Iar ea, luând-o, şi-a acoperit partea trupului pe care se cădea s-o acopere mai mult decât pe celelalte părți, şi încingân-du-se pe cât era cu putință, s-a

întors spre Zosima şi a zis către el: „Pentru ce ai voit, părinte Zosima, a vedea pe femeia păcătoasă sau ce voieşti să auzi şi să înveți de la mine, încât nu te-ai lenevit a suferi atâta osteneală?"

Iar el, aruncându-se la pământ, cerea să ia binecuvântare de la dânsa.

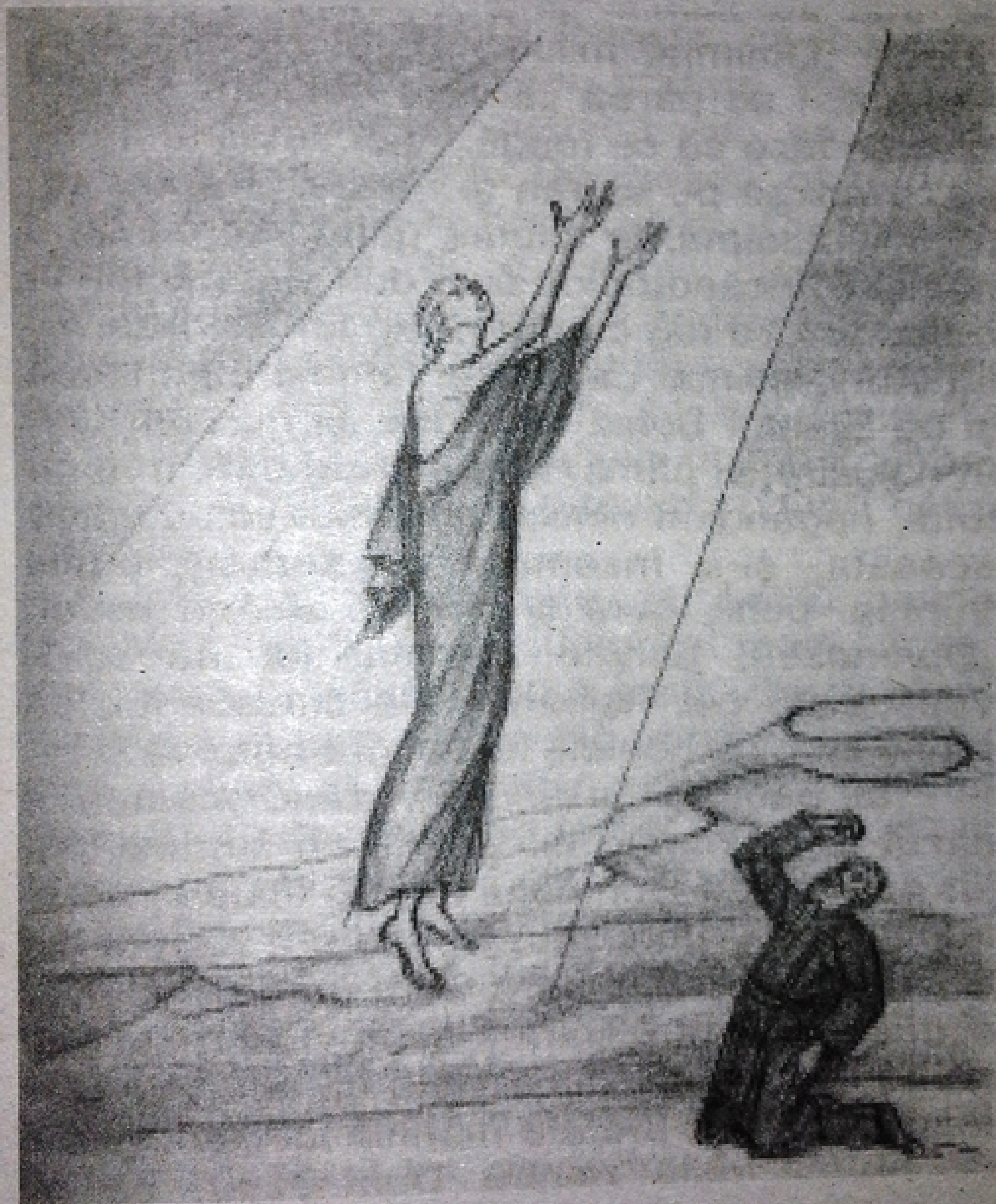
Asemenea s-a aruncat şi ea. Şi zăceau amândoi la pământ, cerând binecuvântare unul de la altul. Şi nimic nu puteai să auzi de la ei grăind, decât numai: „Blagosloveşte". Apoi, după multă vreme, femeia a zis către Zosima: „Avvo Zosima, ţie ţi se cade să mă binecuvintezi şi să faci rugăciune, pentru că tu eşti cinstit cu vrednicia preoţiei şi, stând de mulţi ani înaintea Sfântului Altar, aduci Domnului darurile dumnezeieştilor Taine".

Aceste cuvinte au pornit spre mai mare frică pe Zosima, şi tremurând bătrânul, se uda cu lacrimi şi tremura şi suspina, însă a grăit către dânsa cu răsuflare ostenită: „O, maică duhovnicească, tu mai mult te-ai apropiat de Dumnezeu şi te-ai omorât lumii, căci te arată mai marea dumnezeiască dăruire, care îţi este dată mai mult decât altora, că m-ai chemat pe nume şi m-ai numit preot pe mine, pe care niciodată nu m-ai văzut. Drept aceea, tu singură binecuvintează-mă pentru Domnul şi-mi dă rugăciunea ta, mie celui ce-mi trebuieşte de la a ta desăvârşire". Deci, primind aceea sârguinţa bătrânului, a zis: „Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce voieşte mântuirea sufletelor omeneşti!" Iar Zosima zicând „Amin", s-au sculat amândoi de la pământ. Apoi ea a zis către bătrân: „Pentru ce ai venit

la mine, păcătoasa, o, omule al lui Dumnezeu? Pentru ce ai voit să vezi o femeie goală, care n-are nici o faptă bună? Însă darul Sfântului Duh te-a povăţuit să săvârşeşti oarecare slujbă pentru mine, la vreme de trebuinţă. Deci, spune-mi, părinte, cum vieţuiesc acum creştinii, cum vieţuiesc împăraţii şi cum sunt sfintele biserici?"

Zosima a răspuns: „Prin rugăciunile voastre sfinte, Dumnezeu a dăruit pace. Ci primeşte rugămintea nevrednicului bătrân şi te roagă Domnului pentru toată lumea şi pentru mine, păcătosul, ca să nu-mi fie fără de roadă umblarea aceasta în pustie". Ea a zis către bătrân: „Ţie ţi se cade mai ales, părinte Zosima, având preoţeasca rânduială, să te rogi pentru mine şi pentru toţi, căci spre aceasta eşti şi rânduit. Însă, deoarece suntem datori a da ascultare, ceea ce mi se porunceşte prin tine, voi face". Zicând aceasta, s-a întors spre răsărit şi, ridicându-şi ochii în sus şi mâinile înălţându-şi, a început a se ruga încet, dar nu se auzeau cuvintele ei, din care Zosima n-a înţeles nimic, ci stătea, precum zicea el, tremurând, căutând în jos şi negrăind; însă se jura, punând pe Dumnezeu martor, şi zicea: „În vremea când stătea ea la rugăciune, ridicându-mi puţin ochii de la căutarea în pământ, am văzut-o

înălțată de la pământ ca de un cot, stând în văzduh şi rugându-se".

Dacă a văzut aceasta, Zosima a fost cuprins de mare frică, s-a aruncat la pământ, se uda cu lacrimi şi nimic nu zicea decât numai: „Doamne miluieşte!” Şi zăcând el la pământ, i se părea că este nălucire şi duh, care se face că se roagă. Apoi, întorcându-se ea, a ridicat pe bătrân şi i-a zis: „Pentru ce, părinte Zosima, te tulbură gândurile ca de o nălucire, zicându-ţi că sunt duh şi rugăciunea o prefac? Te rog cu adevărat, fericite părinte, să fii încredinţat că sunt o femeie păcătoasă şi cu Sfântul Botez îngrădită, şi nu sunt duh în nălucire, ci pământ, praf şi cenuşă, trup cu totul, negândind nimic duhovnicesc”. Zicând aceasta, şi-a însemnat cu semnul crucii fruntea, ochii, gura şi pieptul, zicând astfel: „Dumnezeu, părinte Zosima, să ne izbăvească de cel viclean şi de cursele lui, că multe sunt războaiele lui asupra noastră”.

Iar bătrânul, auzind şi văzând acestea, a căzut la picioarele ei, zicând cu lacrimi: „Te jur pe numele Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, Cel ce s-a născut din Sfânta Fecioară, pentru Care porţi goliciunea aceasta şi pentru Care ţi-ai omorât trupul tău, să nu ascunzi de mine viaţa ta, ci să-mi spui toate, ca să fie arătate măririle lui Dumnezeu. Spune-mi toate pentru Dumnezeu, că nu pentru laudă mi le vei spune, ci ca să-mi arăţi

cele pentru tine mie, păcătosului şi nevrednicului. Deoarece cred Dumnezeului meu, Căruia vieţuieşti, că pentru aceasta sunt povăţuit în pustia aceasta, ca toate ale tale să le facă Dumnezeu arătate. Pentru că nu poate puterea noastră să se împotrivească judecăţilor lui Dumnezeu; că de n-ar fi fost cu plăcere lui Hristos, Dumnezeul nostru, ca să fii tu ştiută, precum şi nevoinţele tale, nu mi te-ar fi arătat, şi nu m-ar fi întărit atâta cale, pe mine care altădată nici nu voiam, nici nu puteam să ies din chilia mea". Acestea şi multe altele zicând Zosima, aceea l-a ridicat de la pământ, zicând către dânsul:

„Mă ruşinez, părinte, iartă-mă, ruşine îmi este să-ţi spun lucrurile mele; însă, deoarece ai văzut trupul meu, îţi voi destăinui ţie şi lucrurile mele, ca să cunoşti de câtă ruşine şi mustrare este plin sufletul meu. Şi nu pentru vreo laudă, precum ai zis singur, îţi voi spune cele despre mine; căci pentru ce mă voi lăuda, fiind vas ales al diavolului? Că de voi începe povestirea mea, vei fugi de mine, precum fuge cineva de un şarpe, nesuferind să auzi cu urechile lucrurile cele necuviincioase ale mele, pe care le-am făcut eu, nevrednica. Deci îţi voi spune, neascunzând nimic, dar te rog mai

întâi să nu încetezi a te ruga pentru mine, ca să aflu milă în ziua judecății".

Deci, dorind bătrânul să ştie viața ei şi mult lăcrimând, a început aceea a povesti cele despre sine, astfel: „Eu, părinte, sunt născută în Egipt. Când eram de doisprezece ani, trăind încă părinții mei, m-am lepădat de dragostea lor şi m-am dus în Alexandria. Şi după ce mai întâi mi-am întinat fecioria, nesățioasă şi neoprită am început a face desfrânare. Mă ruşinez şi numai a gândi, dar a le spune cu deamănuntul, însă ceea ce este mai de nevoie voi spune mai degrabă, ca să-mi ştii neînfrânarea trupului meu. Şaptesprezece ani şi mai bine am făcut desfrânare în popor, nu pentru daruri sau pentru oarecare plăți, că nu voiam să iau nimic de la cei ce-mi dădeau. Iar aceasta o socoteam, ca pe mulți să-i fac să alerge la mine în dar şi să-mi împlinească pofta trupească. Şi să nu crezi că am fost bogată şi nu luam, căci vieţuiam în sărăcie şi de multe ori, flămânzind, torceam cu furca. Iar aprindere aveam fără saț ca să mă tăvălesc totdeauna în noroiul desfrânării; pentru că aceea mi se părea că este şi viața, ca adică să fac totdeauna firea necinstită.

Deci astfel vieţuind, am văzut, într-o vreme de seceriş, popor mult de bărbați libieni şi egipteni mergând spre mare şi am

întrebat atunci pe unul ce se găsea lângă mine: «Unde se duc aceşti bărbaţi cu sârguinţă?» Iar acela mi-a zis: «La Ierusalim, pentru Înălţarea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, care nu după multe zile se va prăznui». Şi am zis către dânsul: «Dar oare mă vor lua şi pe mine, dacă m-aş duce cu ei?» Iar acela mi-a zis: «De vei avea plată pentru chirie şi hrană, nimeni nu te va opri». Şi i-am zis: «Cu adevărat, frate, nici pentru chirie nu am, nici pentru hrană, dar voi merge şi eu. Voi intra într-o corabie cu ei şi mă vor hrăni şi pe mine, pentru că le voi da trupul meu în loc de chirie». Şi pentru aceasta am voit a merge cu ei - părinte, iartă-mă, ca să am şi mai mulţi îndrăgostiţi gata pentru patima mea. Ţi-am spus, Părinte Zosima, nu mă sili ca să mai spun ruşinea mea, căci mă înspăimânt. Ştie Domnul că spurc singură pământul cu cuvintele mele".

Iar Zosima, udând cu lacrimi pământul, a răspuns către dânsa: „Spune-mi, pentru Domnul, o, maica mea, spune, nu înceta povestirea cea de folos mie". Iar ea, la cele dintâi a adăugat acestea: „Deci acel tânăr, auzind acele necurate cuvinte ale mele, cuprins de râs, s-a dus; iar eu, lepădând furca care mi se întâmplase a o purta în acea vreme, am alergat spre mare, unde am văzut pe cei ce plecau, şi am văzut pe câţiva stând

lângă mare, ca la zece bărbați, sau şi mai mulți, tineri, care mi s-au părut a fi de ajuns pentru pofta mea. Şi intraseră şi alții mai înainte în corabie. Şi, după obiceiul meu, sărind între ei cu neruşinare, le-am zis: «Luați-mă şi pe mine cu voi, oriunde ați merge, pentru că nu voi fi vouă neplăcută!» Încă şi multe alte cuvinte necurate zicând, i-am pornit pe toți spre râs. Iar aceia, văzând neruşinarea mea, luându-mă, m-au dus în corabia lor şi de acolo am început a pluti.

Iar cele ce am făcut de aici, cum le voi spune ție, o, omul lui Dumnezeu? Ce fel de limbă le va grăi sau ce auz le va primi acele lucruri rele ale mele, pe care le-am făcut pe cale şi în corabie? Căci şi pe cei ce nu voiau, eu, ticăloasa, i-am silit la păcat; pentru că nu este fel din necurățiile care se pot grăi şi care nu se pot grăi, cărora atunci nu m-am făcut învățătoare. Să mă crezi, părinte, că mă înspăimânt cum marea a suferit desfrânarea mea şi cum pământul nu şi-a deschis gura şi nu m-a cufundat de vie în iad, pe mine, care am vânat atâtea suflete cu lațul morții. Ci socotesc că Dumnezeu căuta pocăința mea, El, Care nu voieşte moartea păcătosului, ci îi aşteaptă cu îndelungă răbdare întoarcerea.

Deci, cu astfel de sârguință m-am dus la Ierusalim şi câte zile mai înainte de praznic

am petrecut, tot cele asemenea celor dintâi am făcut, dar mai multe şi mai rele, pentru că nu eram îndestulată cu tinerii care au fost cu mine în corabie şi pe cale, ci şi pe mulţi alţii, cetăţeni şi străini, îi adunam la acea necurăţie. Iar după ce a sosit praznicul Sfintei Înălţări a Cinstitei Cruci eu, ca şi mai înainte, umblam vânând sufletele tinerilor. Şi am văzut foarte de dimineaţă pe toţi alergând cu un gând la biserică. Deci m-am dus şi eu, am alergat cu cei ce alergau şi am intrat cu ei în pridvorul bisericii.

Şi când a sosit ceasul Înălţării Cinstitei Cruci a Domnului, eu, silindu-mă să intru în biserică cu poporul, mă îndesam, dar eram împinsă înapoi şi înghesuindu-mă cu multă osteneală şi silă, m-am apropiat de uşa bisericii şi eu ticăloasa. Dar, după ce am păşit pe pragul uşii, alţii fără de oprire intrau, iar pe mine o putere dumnezeiască mă oprea, nelăsându-mă să intru. Şi iarăşi m-am ispitit, dar m-a împins înapoi. Şi singură stăteam lepădată în pridvor, părându-mi-se că aceasta mi se întâmplă din slăbiciune femeiască; iar când intrau alţii, mă amestecam şi mă sileam să intru, dar m-am ostenit în zadar.

Pentru că iarăşi, când piciorul meu cel păcătos s-a atins de prag, biserica pe toţi îi primea, neoprind pe nimeni, dar pe mine singură ticăloasa nu mă primea, ci ca o mulţime de oaste rânduită să-mi oprească intrarea, aşa o putere mă oprea, şi iarăşi m-am aflat în pridvor. Şi astfel de trei sau patru ori pătimind, ostenindu-mă şi nimic sporind, am slăbit, şi n-am putut să mă mai amestec cu cei ce intrau, fiind şi trupul meu foarte obosit de sila celor ce mă înghesuiau.

Şi de acum fiind în ruşine şi în deznădăjduire, m-am depărtat şi stăteam într-un colţ al pridvorului bisericii. Şi abia oarecând mi-am venit în simţire şi am înţeles care a fost pricina ce mă oprea a vedea lemnul făcător de viaţă al Crucii Domnului. Pentru că se atinsese de ochii inimii mele lumina înţelegerii celei mântuitoare, porunca Domnului cea strălucită, care luminează ochii cei sufleteşti, arătându-mi că tina faptelor mele îmi opreşte intrarea în biserică. Deci am început a plânge, a mă tângui şi a mă bate în piept, scoţând suspinuri din adâncul inimii mele.

Şi plângând în locul unde stăteam, am văzut sus icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu stând în perete, şi am zis către ea, cu ochii şi cu mintea fără de abatere privind:

«O, Fecioară, Stăpână, care ai născut cu trup pe Dumnezeu Cuvântul! Ştiu cu adevărat, ştiu că nu este cu cuviinţă, nici cu plăcere ţie ca să privesc eu desfrânata, cea atât de necurată, spre cinstită icoana ta, a Preacuratei şi pururea Fecioarei Maria, care ai sufletul şi trupul curat.

Şi cu dreptate este ca eu, desfrânata şi urâta, să fiu lepădată de la fecioreasca ta curăţie. Dar de vreme ce am auzit că pentru aceasta Dumnezeu S-a făcut om, pe care L-ai născut, ca să cheme pe cei păcătoşi la pocăinţă, ajută-mi mie, care, fiind singură, nu am de la nimeni ajutor.

Porunceşte ca să-mi fie şi mie neoprită intrarea în biserică şi nu mă lipsi de a vedea cinstitul Lemn, pe care cu trupul S-a pironit Dumnezeu, Cel născut din tine, Care şi-a dat Sângele Său pentru a mea izbăvire. Porunceşte, o, Stăpână, ca şi mie, nevrednicei, să mi se deschidă uşa, spre închinarea dumnezeieştii Cruci, şi să-mi fii tu mie chezăşuitoare preavrednică de credinţă către Cel ce s-a născut din tine, cum că de acum nu-mi voi mai întina trupul cu nici un fel de spurcăciune a necuratei desfrânări, ci după ce voi vedea Lemnul cel Sfânt al Crucii Fiului Tău, mă voi lepăda cu totul de lume şi de cele din ea şi îndată voi ieşi oriunde tu

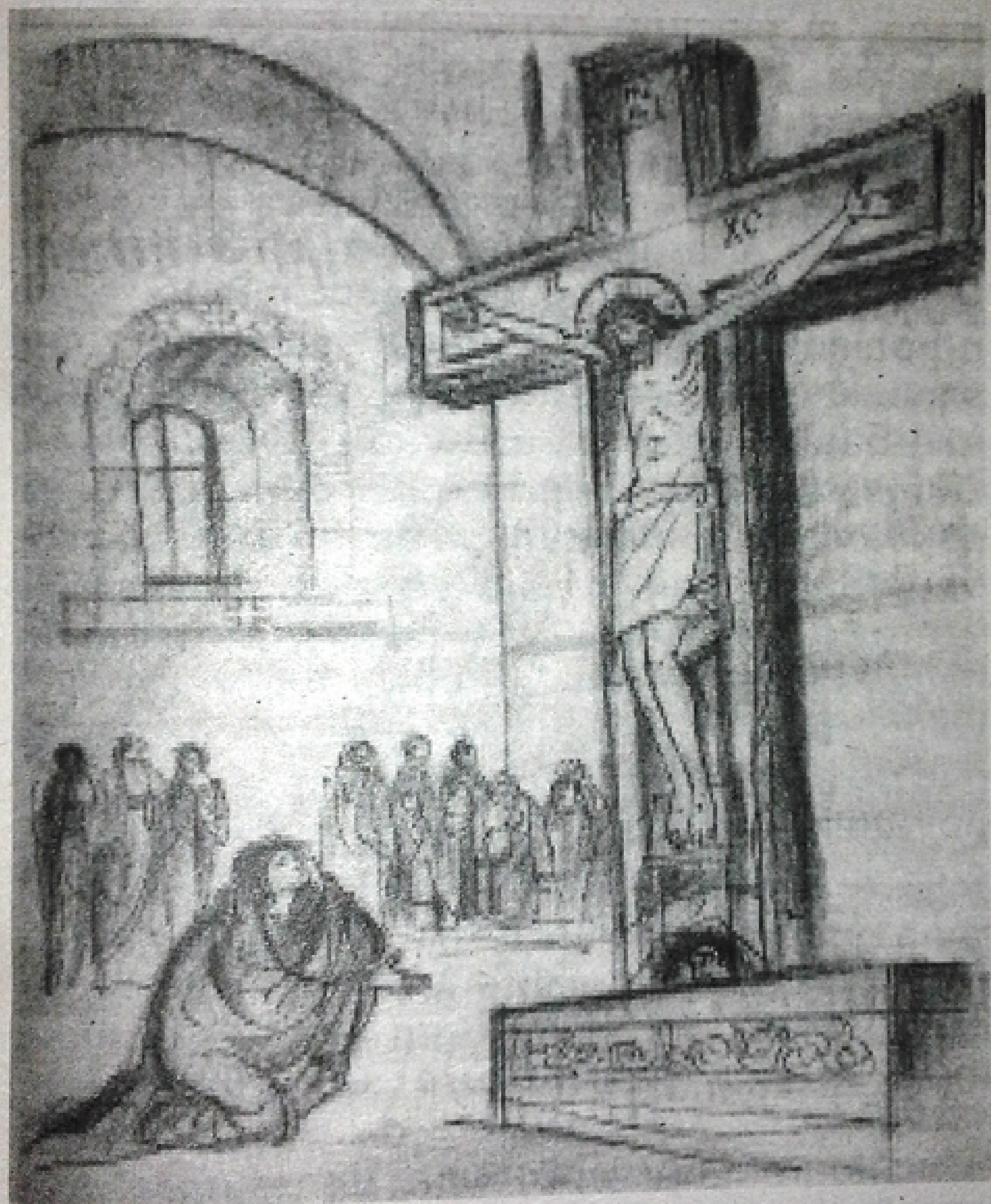
singură, ca o chezăşuitoare a mântuirii mele, mă vei povăţui pe mine».

Acestea zicând, aprinzându-mă cu credinţă şi cu nădejdea spre milostivirea Născătoarei de Dumnezeu întărindu-mă, am plecat din locul acela în care făceam această rugăciune şi, ducându-mă iarăşi la cei ce intrau în biserică, m-am amestecat printre dânşii.

Şi acum nimeni nu era care să mă împingă în lături, nimeni nu mă oprea, ca să mă apropii de uşile prin care se intra în biserică. Deci m-a luat deodată o frică şi o spaimă, încât tremuram cu totul şi mă scuturam.

Apoi ajungând la uşile acelea, care atât mi se închiseseră, fără de osteneală am intrat înăuntru în biserică, iar cinstitul şi de viaţă făcătorul lemn al Crucii m-am învrednicit a-l vedea şi am văzut tainele lui Dumnezeu, Care este gata să primească pe cei ce se pocăiesc.

Şi, căzând la pământ, m-am închinat cinstitului lemn al Sfintei Cruci, l-am sărutat cu frică şi am ieşit, sârguindu-mă a merge spre chezăşuitoarea mea.

Şi ajungând la acel loc, unde era sfânta icoană a chezăşuitoarei mele pictată cu mâna, şi plecând genunchii, m-am închinat înaintea Pururea Fecioarei Născătoare de Dumnezeu şi aceste cuvinte am zis: «Tu, o, pururea fericită Fecioară, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, deoarece ai arătat spre mine a ta preabună iubire de oameni şi de nevrednicele mele rugăciuni nu te-ai îngreţoşat - căci am văzut slava care pe dreptate cu nevrednicie îmi era mie desfrânatei ca să o văd -, dau slavă lui Dumnezeu care prin tine primeşte pocăinţa păcătoşilor. Şi mai mult ce am să gândesc eu, păcătoasa, sau ce am să zic? Acum este vremea, stăpână, să fac ceea ce prin chezăşuirea ta am făgăduit. Acum oriunde voieşti, povăţuieşte-mă pe mine, acum să-mi fii mie de aici înainte învăţătoare spre mântuire, povăţuindu-mă la calea pocăinţei». Acestea grăindu-le, am auzit un glas de departe strigând: «De vei trece Iordanul, bună odihnă vei afla!»

Auzind glasul acela şi crezând că a fost pentru mine, cu lacrimi am strigat, căutând spre icoana Născătoarei de Dumnezeu: «Stăpână, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, nu mă lăsa pe mine!» Aşa strigând, am ieşit din pridvorul bisericii şi cu

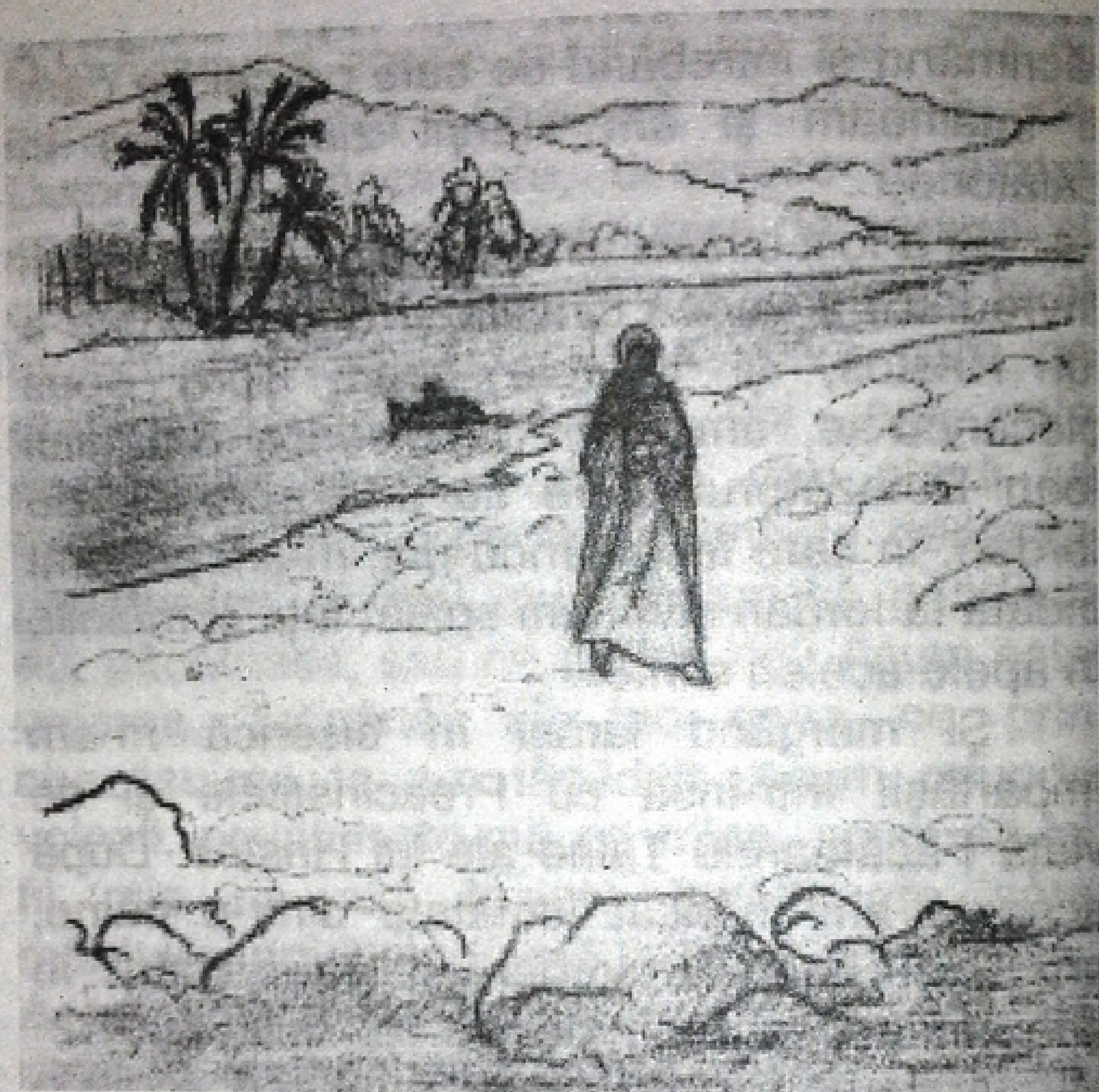
grabnică alergare am plecat. Deci mergând eu, m-a văzut oarecine şi mi-a dat trei bani.

Şi înştiinţându-mă care este poarta cetăţii în acea parte, am ieşit, alergând, lăcrimând şi întrebând de cale pe cei pe care îi întâlneam şi am sfârşit ziua aceea în călătorie.

Şi a fost ceasul al treilea din zi când m-am învrednicit a vedea cinstita şi Sfânta Cruce a lui Hristos, şi soarele acum spre apus plecându-se, am ajuns la biserica Sfântului Ioan Botezătorul, care se afla aproape de Iordan, în care închinându-mă, m-am pogorât îndată la Iordan şi mi-am spălat faţa şi mâinile în apele acelea sfinte.

Şi mergând iarăşi în biserică m-am împărtăşit într-însa cu Preacinstitele şi de viaţă Făcătoarele Taine ale lui Hristos. După aceasta am mâncat jumătate dintr-o pâine, am băut apă din Iordan şi pe pământ în noaptea aceea m-am odihnit.

A doua zi de dimineaţă, aflând acolo o luntre mică, am trecut de cealaltă parte de Iordan şi iarăşi m-am rugat povăţuitoarei mele, Născătoarei de Dumnezeu, ca să mă povăţuiască unde îi este cu bună plăcere ei.

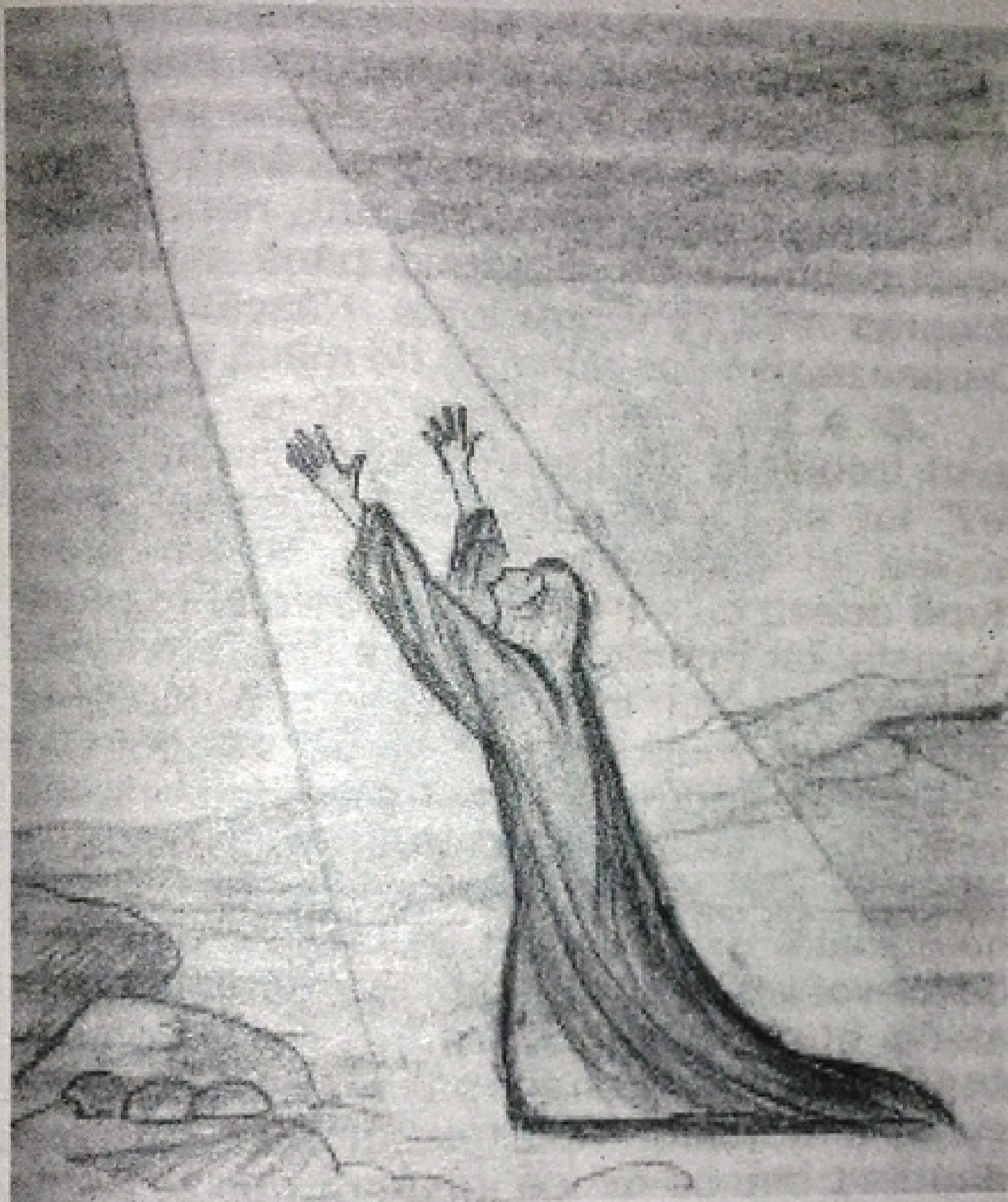
Deci am venit în pustiul acesta şi de atunci şi până astăzi m-am depărtat fugind şi aici m-am sălăşluit, aşteptând pe Dumnezeu, Cel ce mă mântuieşte de neputinţa sufletului şi de vifor, pe mine, ceea ce mă întorc către El".

Iar Zosima a zis către dânsa: „Câți ani sunt, o, doamna mea, de când locuieşti în pustia aceasta?” Iar ea a răspuns: „Patruzeci şi şapte de ani socotesc că sunt de când am ieşit din sfânta cetate”. Iar Zosima a zis: „Şi ce găseşti de hrană, doamna mea?” Ea a răspuns: „Acele trei pâini şi jumătate ce le-am adus trecând Iordanul, încet uscându-se, s-au împietrit; din care gustând câte puțin, în câțiva ani le-am sfârşit”. Şi a zis Zosima: „Dar cum ai petrecut fără primejdie atât de multă vreme, fără ca nici o schimbare potrivnică să te tulbure pe tine?” Răspuns-a aceea: „De un cuvânt m-ai întrebat acum, părinte Zosima, de care mă înspăimânt să-ți spun, pentru că de-mi voi aduce aminte de atâtea supărări şi nevoi pe care le-am suferit, de gândurile cele cumplite care m-au tulburat, mă tem ca nu cumva iarăşi să mă cuprind de dânsele”. Iar Zosima a zis către dânsa: „Să nu laşi nimic, o, stăpâna mea, care să nu-mi spui mie, pentru că o dată te-am întrebat de aceasta, ca pe toate cu de-amănuntul să mi le arăți mie”.

Iar ea a zis către dânsul: „Crede-mă, părinte Zosima, că şaptesprezece ani am petrecut în pustia aceasta, ca şi cu nişte fiare cumplite luptându-mă cu poftele mele nebuneşti. Pentru că, începând să gust hrană, îmi venea dor de carne şi de peşte, pe care le aveam în Egipt. Însă doream şi

băutura vinului cea poftită de mine, pentru că mult vin beam când eram în lume; iar aici, neavând nici apă, cumplt mă ardeam de sete şi cu nevoie răbdam. Încă mi se făcea şi dor de cântece desfrânate, care foarte mult mă tulbura şi mă silea să cânt cântece diavoleşti, cu care mă deprinsesem. Dar îndată lăcrimând şi în piept bătându-mă, îmi aduceam aminte de făgăduințele pe care le-am făcut când am ieşit în pustia aceasta şi mă duceam cu gândul înaintea icoanei Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, ajutătoarea mea, şi înaintea ei plângeam, rugând-o să izgonească de la mine gândurile acelea, ce-mi tulburau ticălosul meu suflet. Iar după ce plângeam deajuns şi mă băteam în piept cu osârdie, atunci vedeam o lumină ce mă lumina de pretutindeni şi mi se aducea o alinare, care mă scotea din întreitele valuri ale ispitelor. Iar gândurile care mă împingeau iarăşi spre desfrânare, cum ți le voi spune ție, părinte? Iartă-mă, pentru că se aprindea foc înăuntrul inimii mele pătimaşe, ce mă ardea toată de pretutindeni şi spre pofta amestecării mă silea. Iar când îmi venea un gând ca acesta, atunci mă aruncam la pământ şi mă udam cu lacrimi, socotind că stau înaintea Maicii Domnului, chezăşuitoarea mea, care îmi judeca călcarea mea de aşezământ şi îmi arăta cu înfricoşare muncile pentru aceasta.

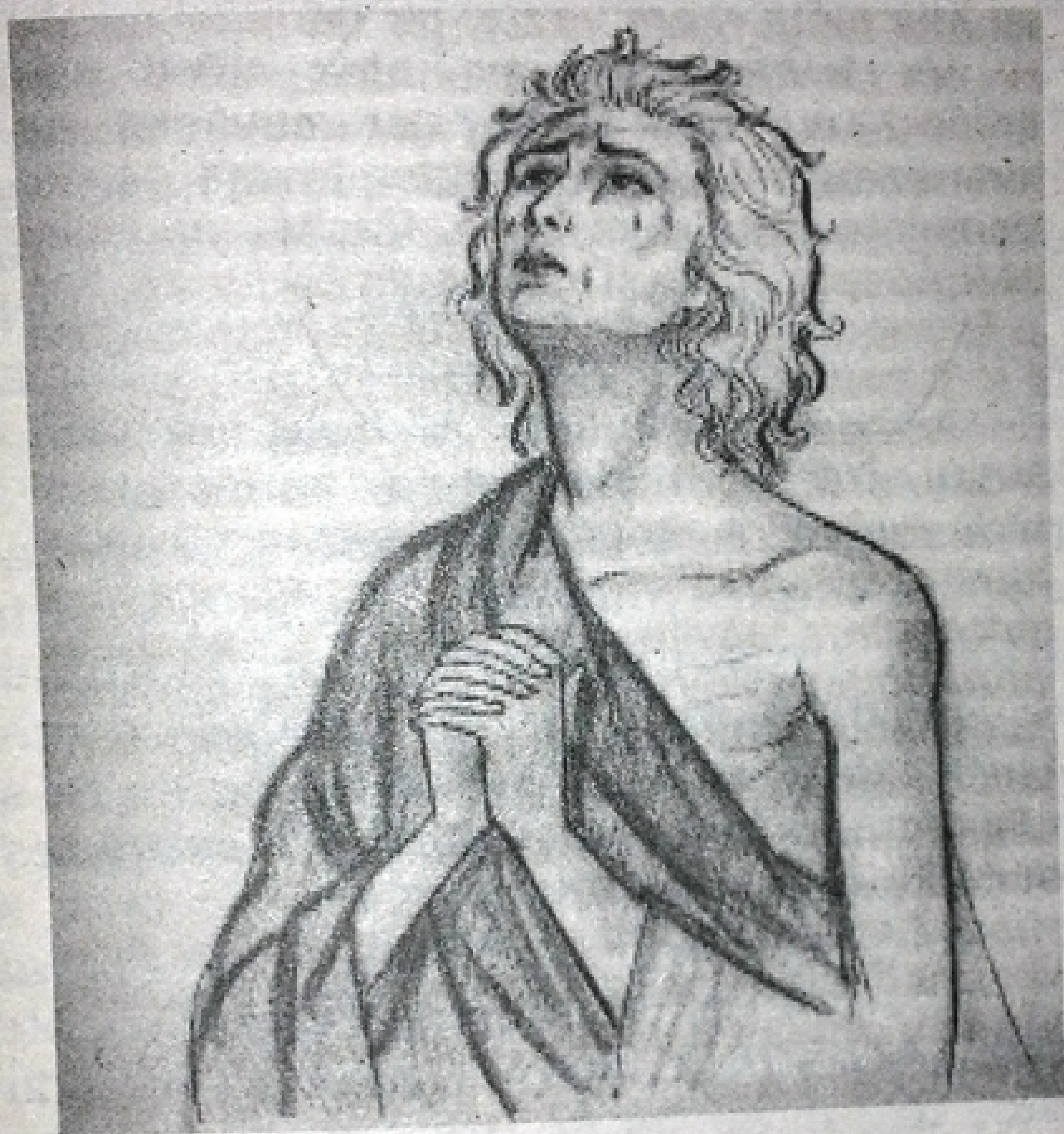
băutura vinului cea poftită de mine, pentru că mult vin beam când eram în lume; iar aici, neavând nici apă, cumplt mă ardeam de sete şi cu nevoie răbdam. Încă mi se făcea şi dor de cântece desfrânate, care foarte mult mă tulbura şi mă silea să cânt cântece diavoleşti, cu care mă deprinsesem. Dar îndată lăcrimând şi în piept bătându-mă, îmi aduceam aminte de făgăduințele pe care le-am făcut când am ieşit în pustia aceasta şi mă duceam cu gândul înaintea icoanei Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, ajutătoarea mea, şi înaintea ei plângeam, rugând-o să izgonească de la mine gândurile acelea, ce-mi tulburau ticălosul meu suflet. Iar după ce plângeam deajuns şi mă băteam în piept cu osârdie, atunci vedeam o lumină ce mă lumina de pretutindeni şi mi se aducea o alinare, care mă scotea din întreitele valuri ale ispitelor. Iar gândurile care mă împingeau iarăşi spre desfrânare, cum ți le voi spune ție, părinte? Iartă-mă, pentru că se aprindea foc înăuntrul inimii mele pătimaşe, ce mă ardea toată de pretutindeni şi spre pofta amestecării mă silea. Iar când îmi venea un gând ca acesta, atunci mă aruncam la pământ şi mă udam cu lacrimi, socotind că stau înaintea Maicii Domnului, chezăşuitoarea mea, care îmi judeca călcarea mea de aşezământ şi îmi arăta cu înfricoşare muncile pentru aceasta.

Şi nu mă sculam de la pământ ziua şi noaptea, până ce lumina cea dulce iarăşi strălucea şi gonea gândurile ce mă tulburau. Iar ochii îmi ridicam către chezăşuitoarea

mea, rugându-mă neîncetat să-mi ajute mie, celei ce mă chinuiam în noianul acesta al pustiei. Căci cu adevărat am avut-o pe aceea ajutătoare şi călăuzitoare la pocăinţă. Şi aşa am săvârşit şaptesprezece ani, nenumărate nevoi pătimind. Iar de atunci până astăzi ajutătoarea mea cea întru toate, Născătoarea de Dumnezeu, mă povăţuieşte de mână la toate". Şi a zis Zosima către dânsa: „Dar n-ai avut trebuinţă de hrană sau de îmbrăcăminte?" Iar ea i-a răspuns: „Sfârşindu-se pâinile acelea în şaptesprezece ani, m-am hrănit după aceea cu verdeţurile ce se află în pustia aceasta; iar îmbrăcămintea pe care am avut-o trecând Iordanul, învechindu-se şi rupându-se, am răbdat mult de ger şi de zăduf. Căci zăduful arzându-mă şi gerul îngheţându-mă, tremuram, încât de multe ori căzând la pământ, zăceam ca o neînsufleţită, cu totul nemişcată. Şi aşa m-am luptat cu multe feluri de nevoi şi cu ispite fără de număr. Iar de atunci şi până astăzi, puterea lui Dumnezeu cea în multe feluri a păzit păcătosul meu suflet şi smeritul meu trup. Pentru că numai gândind din ce fel de răutăţi m-a izbăvit pe mine Domnul, îmi câştigam ca hrană neîmpuţinată nădejdea mântuirii mele, căci mă hrănesc şi mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, care cuprinde toate, că *nu numai cu pâine va fi omul viu*.

Şi câţi nu aveau acoperământ, în piatră s-au îmbrăcat, pe cât s-au dezbrăcat de îmbrăcămintea păcatului".

Şi auzind Zosima că pomeneşte şi de cuvinte din Scriptură, de la Moise şi de la prooroci şi din cartea psalmilor, a zis către dânsa: „Dar psalmi şi alte scripturi ai învăţat, o, stăpână?" Iar ea auzind aceasta, a zâmbit

şi a zis către dânsul: „Crede-mă, omule, că n-am văzut alt om de când am trecut Iordanul, fără numai fața ta astăzi, nici fiară, nici altă ființă n-am văzut. Iar carte niciodată nu am învățat, nici pe altul citind sau cântând nu am auzit, dar cuvântul lui Dumnezeu cel viu şi lucrător învață pe om cunoştința. Iată, aici este sfârşitul povestirii celei despre mine. Deci acum te jur pe tine cu întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine, desfrânata".

Acestea zicându-le şi cuvântul sfârşindu-l, s-a pornit bătrânul să i se închine ei şi cu lacrimi a strigat: „Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce face lucruri mari şi înfricoşate, slăvite, minunate şi negrăite, cărora nu este număr! Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce mi-a arătat mie câte bunuri dăruieşte celor ce se tem de El! Cu adevărat, Doamne, nu părăseşti pe cei ce te caută pe Tine!"

Iar ea, apucând pe bătrân, nu l-a lăsat să i se închine ei desăvârşit şi a zis către dânsul: „Acestea toate pe care le-ai auzit, părinte, te jur cu Iisus Hristos, Dumnezeu Mântuitorul nostru, ca nimănui să nu le spui, până ce Dumnezeu nu mă va lua de pe pământ. Iar acum du-te cu pace, iar la anul viitor iarăşi mă vei vedea, păzindu-ne dumnezeiescul dar pe amândoi. Însă mă rog

să faci pentru Domnul ceea ce îți voi spune ție acum: în postul anului viitor să nu treci Iordanul, precum v-ați obişnuit a face în mănăstire". Iar Cuviosul Zosima se minuna, auzind că şi rânduiala mănăstirii i-a spus şi nimic altceva nu grăia, fără numai aceste cuvinte: „Slavă lui Dumnezeu, Cel ce a dat atât de mari daruri celor ce-L iubesc pe El!" Iar cuvioasa i-a zis lui: „Să rămâi în mănăstire, precum îți grăiesc ție, căci şi de vei vrea să ieşi, nu-ți va fi cu putință! Iar în Sfânta şi marea Joi, în seara Cinei celei de Taină a lui Hristos, să iei din făcătorul de viață Trup şi Sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, într-un vas sfânt, vrednic de o Taină ca aceasta, şi să-mi aduci. Şi să mă aştepți pe mine de partea cealaltă a Iordanului, care este aproape de locuința lumească, ca să mă împărtăşesc cu Darurile cele de viață făcătoare; pentru că de când m-am împărtăşit cu ele în biserica Mergătorului înainte, mai înainte de a trece Iordanul, până acum sfințenia aceea nu am dobândit-o. Iar acum cu osârdie o doresc pe ea şi mă rog ție să nu treci cu vederea rugăciunea mea, ci cu adevărat să-mi aduci acele făcătoare de viață dumnezeieşti Taine, în ceasul în care Domnul i-a făcut părtaşi pe ucenicii Săi Cinei celei dumnezeieşti. Iar lui Ioan, egumenul mănăstirii unde locuieşti, să-i spui să ia

aminte de sine şi de turma sa, pentru că se fac acolo oarecare lucruri cărora le trebuie îndreptare. Însă voiesc ca nu acum să-i spui lui acestea, ci când Domnul îți va porunci ție".

Acestea auzindu-le şi cerând rugăciune pentru sine de la bătrânul, s-a dus în cea mai dinăuntru pustie. Iar Zosima s-a închinat până la pământ şi a sărutat locul unde rămăseseră urmele picioarelor ei, dând slavă lui Dumnezeu. Apoi s-a întors lăudând şi binecuvântând pe Hristos, Dumnezeul nostru. Şi trecând pustia aceea, a mers în mănăstire, în ziua în care era obiceiul a se întoarce frații cei ce petreceau într-însa. Şi într-acel an le-a tăinuit pe toate, neîndrăznind să spună nimănui cele ce văzuse, dar el se ruga în sine lui Dumnezeu ca să-i arate iarăşi fața cea dorită, şi se întrista, gândind la lungimea curgerii anului, vrând să fie numai o zi anul acela, de ar fi fost cu putință.

Iar când s-a apropiat întâia Duminică a Sfântului marelui Post, îndată după obiceiul şi rânduiala mănăstirii, făcându-se rugăciune, toți ceilalți frați au ieşit cântând în pustie; iar Zosima, fiind cuprins de boală, a fost nevoit să rămână în mănăstire. Dar el şi-a adus aminte de ce i-a zis cuvioasa aceea, că şi vrând să iasă din mănăstire, nu îi va fi cu putință. Însă nu după multe zile, s-a vindecat.

Iar după ce s-au întors fraţii şi s-a apropiat seara Cinei celei de Taină a lui Hristos, a făcut Zosima ceea ce i se poruncise lui. A pus într-un pahar mic din

Preacuratul Trup şi Sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, apoi a pus într-o coşniţă Puţine măsline şi smochine uscate, puţină

linte muiată în apă, şi s-a dus într-o seară foarte târziu şi a şezut pe malul Iordanului, aşteptând pe cuvioasa.

Şi zăbovind sfânta, Zosima n-a adormit, ci cu răbdare privea spre pustie, aşteptând cu osârdie ca să vadă pe aceea. Şi grăia în sine bătrânul, şezând: „Au doar nu cumva nevrednicia mea a oprit-o ca să vină ea, sau venind şi neaflându-mă pe mine, s-a întors?" Astfel cugetând, a suspinat şi a lăcrimat, şi ridicându-şi ochii la cer, se ruga lui Dumnezeu, zicând: „Nu mă opri pe mine, Stăpâne, de a vedea iarăşi faţa aceea, pe care m-ai învrednicit să o văd, ca să nu mă duc deşert, purtându-mi păcatele mele spre mustrarea mea". Aşa cu lacrimi rugându-se, la altă gândire a trecut, zicând în sine: „Dar ce va fi de va veni, căci luntre nu este, şi cum va trece Iordanul şi la mine nevrednicul cum va veni? Vai de nevrednicia mea! Vai mie, cine m-a făcut ca să mă lipsesc de un bine ca acesta?"

Astfel gândind bătrânul, iată cuvioasa a venit şi a stat de cealaltă parte de râu, de unde venea. Iar Zosima s-a sculat, bucurându-se şi veselindu-se şi slăvea pe Dumnezeu. Dar se lupta încă cu gândul că nu va putea sfânta să treacă Iordanul. Şi a văzut-o pe ea însemnând Iordanul cu semnul crucii - pentru că toată noaptea atunci lumina luna -, şi cu acea însemnare s-a dus sfânta pe apă.

Şi umblând pe deasupra, venea la Cuviosul Zosima. Iar el a vrut să i se închine ei, însă dânsa l-a oprit, când călătorea încă pe apă, zicându-i: „Ce faci, părinte, căci eşti preot şi porţi la tine dumnezeieştile Taine?" Iar el a ascultat pe aceea ce-i grăia, care, ieşind de pe apă, a zis către bătrân: „Binecuvintează, părinte! Binecuvintează!"

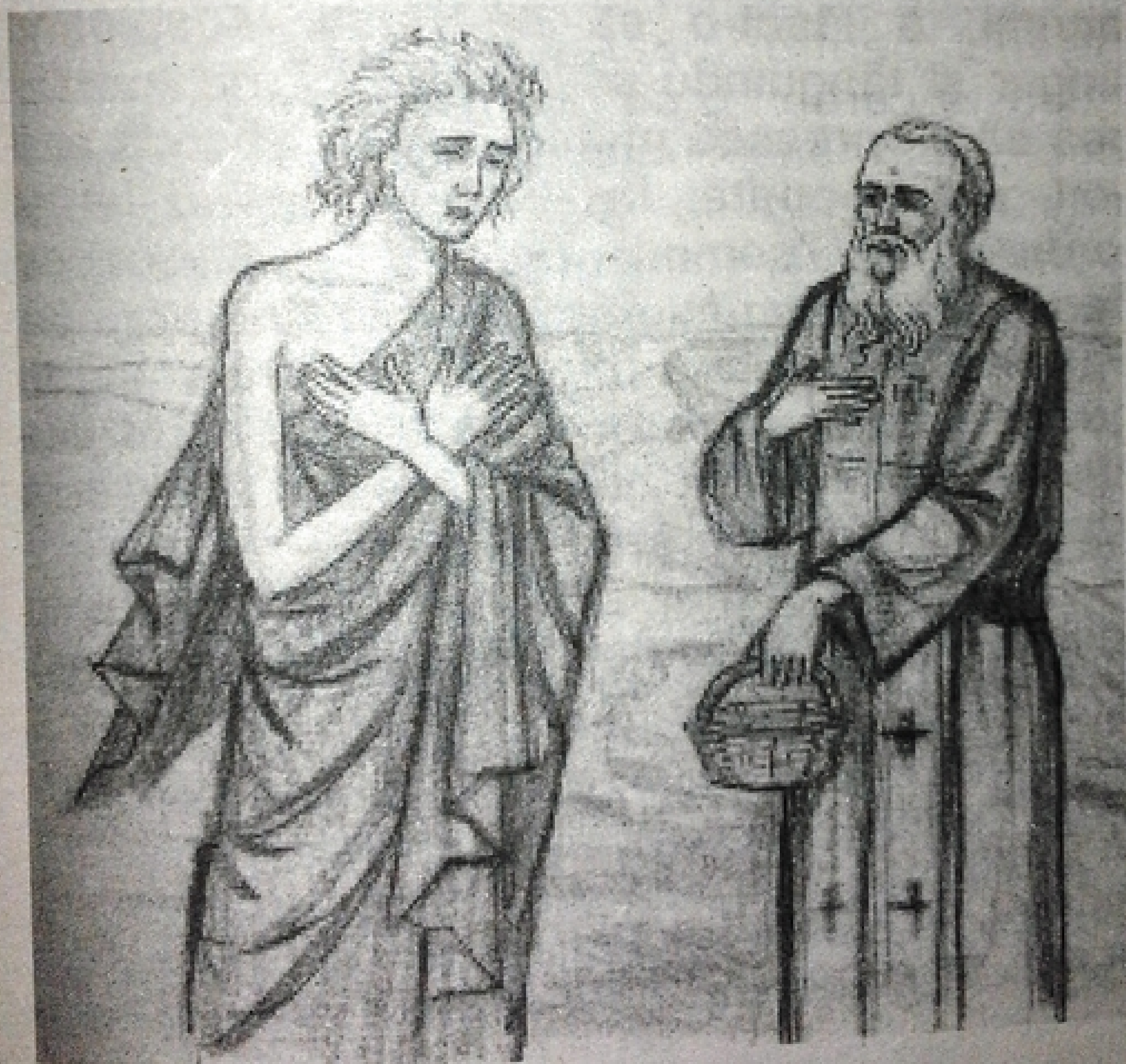
Iar el a răspuns către dânsa cu cutremur - pentru că îl cuprinsese spaimă de vedenia cea preaminunată -, zicând: „Cu adevărat, Dumnezeu este nemincinos, Cel ce a făgăduit ca să asemene Lui pe aceia care se curăţesc pe ei după puterea lor. Slavă Ţie, Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce mi-ai arătat mie prin această roabă a Ta cât sunt de departe de măsura desăvârşirii!"

Zicând aceasta, cuvioasa l-a rugat pe fericitul Zosima să-i citească Simbolul sfintei credinţe, „Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute...", şi rugăciunea Domnului, „Tatăl nostru, Care eşti în ceruri...". Şi sfârşind rugăciunea, sfânta s-a împărtăşit cu Preacuratele şi de viată făcătoarele lui Hristos Taine.

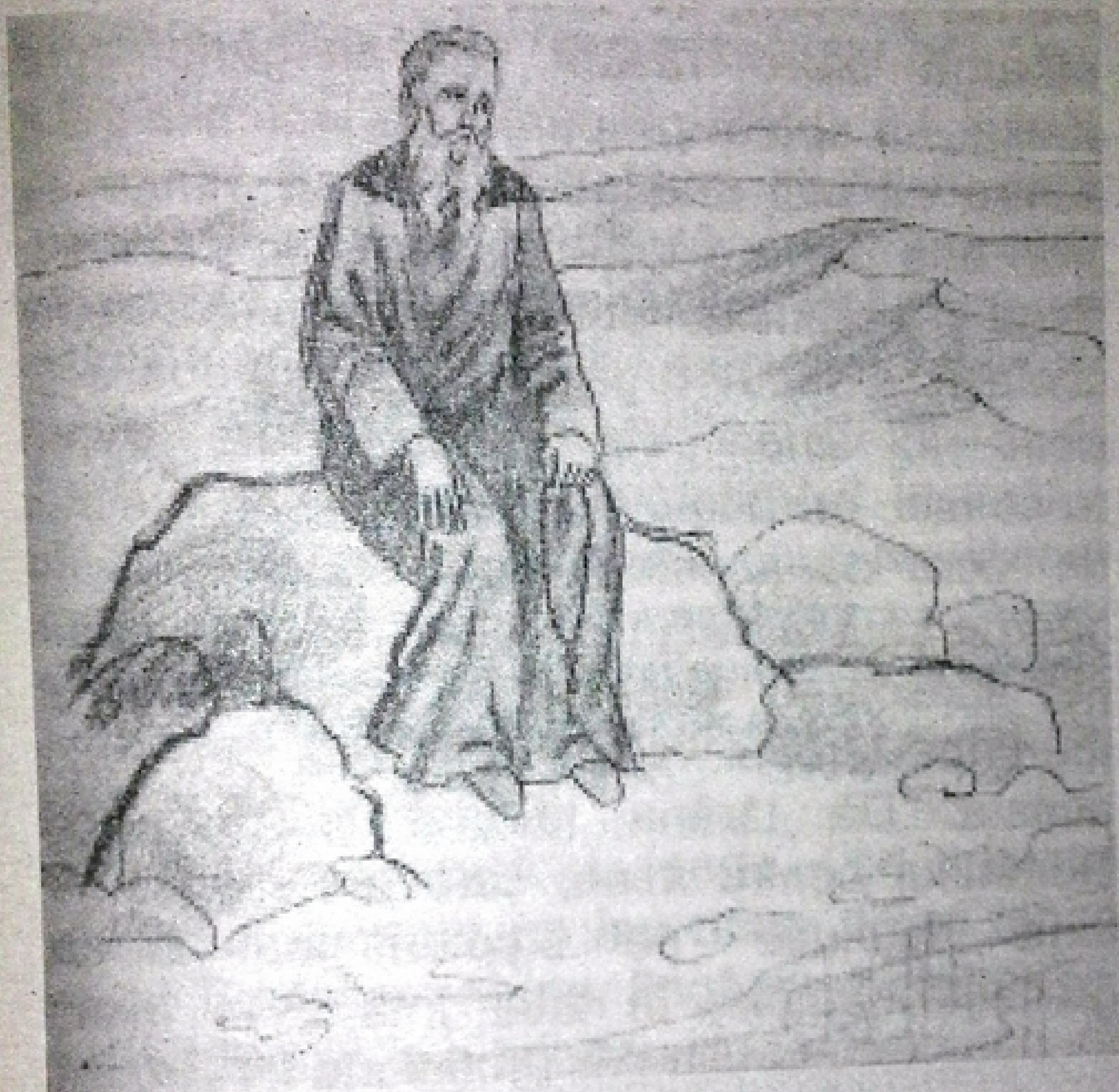
După aceea ridicându-şi mâinile la cer, a suspinat, a lăcrimat şi a strigat: *Acum slobozeşte pe roaba Ta, Stăpâne, după cu-vântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta.* Apoi a zis către bătrân: „Iartă-mă, Părinte Zosima, dar să împlineşti şi o altă dorință a mea. Du-te acum la mănăstirea ta, fiind păzit cu pacea lui Dumnezeu, iar în anul viitor să vii iarăşi la acelaşi pârâu unde am vorbit cu tine întâi. Să vii, dar să vii pentru

Domnul, şi iarăşi mă vei vedea, dacă va voi Domnul". Iar el i-a răspuns: „Aş fi voit, dacă ar fi fost cu putinţă, să umblu în urma ta şi să văd cinstita ta faţă, dar te rog să faci ceea ce voi cere de la tine, eu, bătrânul: Gustă puţin din hrana pe care am adus-o aici". Şi zicând aceasta, i-a arătat cele ce adusese în coşniţă.

Iar ea, atingându-se de linte cu vârful degetelor şi luând ca trei grăunțe, le-a dus la gură şi a zis: „Destul este aceasta darului celui duhovnicesc, care păzeşte nespurcată firea sufletului". Apoi a zis iarăşi către bătrân: „Roagă-te Domnului pentru mine, părinte al meu, roagă-te şi adu-ți aminte totdeauna de ticăloşia mea!" Iar el s-a închinat înaintea picioarelor ei şi îi zicea să se roage lui Dumnezeu pentru biserici, pentru împărați şi pentru dânsul. Şi aceasta cerând-o cu lacrimi, a lăsat-o să se ducă, suspinând singur şi tânguindu-se, pentru că nu îndrăznea să o oprească mai mult; căci şi dacă ar fi voit, era neoprită. Iar ea însemnând iarăşi Iordanul cu semnul crucii, l-a trecut pe deasupra, precum făcuse mai înainte. Iar bătrânul s-a întors cuprins de frică şi de bucurie mare, şi se ocăra singur şi-i era jale că nu ştia numele cuvioasei, dar nădăjduia să câştige aceasta anul viitor.

Şi trecând anul, Zosima iarăşi s-a dus în pustie, împlinind toate după obicei, şi alerga spre acea preaminunată vedenie. Şi trecând lungimea pustiei şi ajungând la oarecare semne, care îi arătau locul cel căutat, privea în dreapta şi în stânga. Iar dacă n-a văzut pe nimeni, a început a plânge şi, ridicând ochii la cer, se ruga lui Dumnezeu, zicând:

„Arată-mi, Doamne, comoara ta cea nefurată, pe care ai ascuns-o în pustia aceasta. Arată-mi, rogu-mă, pe îngerul cel în trup, căreia toată lumea nu este vrednică a se asemăna".

Aşa rugându-se, a ajuns la locul pe care îl însemna pârâul acela şi, stând pe marginea lui, a văzut spre partea de la răsărit pe cuvioasa zăcând moartă cu mâinile strânse precum se cădea, iar fața având-o întoarsă către răsărit. Şi alergând spre dânsa, i-a spălat picioarele cu lacrimile sale, pentru că nici n-a îndrăznit a se atinge de vreo altă parte a trupului. Şi plângând mult, citind şi psalmii cei potriviți la trebuința vremii aceleia, a făcut rugăciune de îngropare şi zicea în sine: „Voi îngropa oare trupul cuvioasei, ori poate nu îi va fi plăcut fericitei un lucru ca acesta?" Socotind acestea în gândul său, a văzut pe pământ lângă capul ei, scrisoarea aceasta: „Părinte Zosima, îngroapă trupul smeritei Maria în locul acesta. Dă țărâna țărânei şi te roagă Domnului pentru mine, care am răposat în luna „farmutie" pe egipteneşte, iar pe greceşte, aprilie, în ziua întâia, în însăşi noaptea mântuitoarelor Patimi ale lui Hristos, după împărtăşirea dumnezeieştii Cine celei de Taină".

Citind bătrânul acea scrisoare, se gândea mai întâi cine este cel ce a scris-o, pentru că ea, precum zicea, nu ştia să scrie, însă s-a bucurat foarte, aflând numele cuvioasei. Şi a cunoscut că în ceasul în care

ea s-a împărtăşit lângă Iordan cu dumnezeieştile Taine, îndată s-a făcut la locul acela unde s-a şi sfârşit. Şi pe unde el a călătorit cale de douăsprezece zile ostenindu-se, Cuvioasa Maria a trecut într-un ceas şi îndată s-a dus către Dumnezeu. Iar bătrânul, slăvind pe Dumnezeu şi udând cu lacrimi pământul şi trupul cuvioasei, a zis în sine: „Este vremea, o, bătrânule Zosima, ca să săvârşeşti cele poruncite ție. Dar cum vei putea săpa, ticălosule, neavând nimic în mâini?" Şi zicând aceasta, a văzut nu departe un lemnişor mic, aruncat în pustie, pe care luându-l a început a săpa cu dânsul, însă pământul fiind uscat, nu asculta nicidecum pe bătrânul, care se ostenea săpând şi udându-se de sudori şi nimic nu putea să sporească.

Atunci suspinând foarte din adâncul sufletului, a văzut un leu mare stând lângă trupul Cuvioasei Maria, lingându-i picioarele. Şi, văzându-l, s-a cutremurat temându-se de acea fiară, mai ales aducându-şi aminte de ceea ce zisese fericita, că niciodată n-a văzut fiară. Şi însemnându-se cu semnul crucii, a crezut că se va păzi nevătămat cu puterea aceleia ce zăcea. Iar leul a început a se apropia cu linişte de bătrân, smerindu-se prin semnele lui, ca şi cum i s-ar închina.

Atunci Zosima a zis către leu: „De vreme ce, o, fiară, această mare cuvioasă mi-a poruncit să-i îngrop trupul şi eu sunt bătrân şi nu pot să-i sap groapă, pentru că n-am nici unealtă ce trebuie la săpat şi, fiind şi atâta depărtare de mănăstire, nu pot să mă duc să

o aduc degrab, de aceea sapă tu cu unghiile tale, ca să dăm pământului trupul cuvioasei".

Auzind leul cuvântul acesta, îndată a săpat groapa cu picioarele dinainte, pe cât era destul ca să acopere pe aceea ce se îngropa. Deci bătrânul spălând cu lacrimi iarăşi picioarele cuvioasei şi mult rugându-se ei ca să se roage pentru toţi, a acoperit cu pământ trupul care era gol, neavând nimic altceva decât acea haină veche şi ruptă, pe care i-o aruncase Zosima dintâi, şi cu care Maria îşi acoperise atunci oarecare părţi ale trupului său, care se cădea să le acopere.

După aceea s-au dus amândoi, leul în pustia cea mai dinăuntru, ca o oaie, cu linişte s-a despărţit, iar Zosima s-a întors întru ale sale, binecuvântând şi lăudând pe Hristos, Dumnezeul nostru. Şi mergând în mănăstirea aceea, a spus tuturor monahilor despre Cuvioasa aceasta Maria, neascunzând nimic din cele ce a văzut şi a auzit de la dânsa, încât toţi cei ce au auzit măririle lui Dumnezeu, s-au minunat. Şi au început a-i face pomenirile cu frică, cu credinţă şi cu dragoste şi a cinsti ziua morţii acestei Cuvioase Maria. Iar Ioan egumenul a aflat nişte lucruri în mănăstire, cărora le trebuia îndreptare, după cuvântul cuvioasei, pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, le-a îndreptat. Iar

Zosima, petrecând cu dumnezeiască plăcere, când era aproape de o sută de ani şi-a sfârşit întru acea mănăstire viaţa cea vremelnică şi s-a dus către cea veşnică la Domnul, şi a lăsat monahilor acelei mănăstiri nescris acolo cuvântul acesta, despre Cuvioasa Maria.

Iar Dumnezeu, Care face lucruri preaminunate şi răsplăteşte cu mari daruri celor ce cu credinţă năzuiesc la El, să dea plată celor ce vor câştiga folos dintr-această povestire, citind-o şi ascultând-o, şi celui ce s-a sârguit să dea povestirea aceasta în scris. Şi să-i învrednicească pe toţi părţii celei bune a fericitei Maria, împreună cu toţi cei ce prin gândire de Dumnezeu şi osteneli, i-au bineplăcut Lui în veac. Să dăm slavă lui Dumnezeu, Împăratul Cel veşnic, ca şi pe noi să ne învrednicească să aflăm milă în ziua judecăţii la Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine toată slava, cinstea, stăpânirea şi închinăciunea, ca şi Tatălui şi Preasfântului şi de viaţă făcătorului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

CUM PUTEM SCĂPA DE PATIMA DESFRÂNĂRII?[1]

În orice situație ai fi nu deznădăjdui, ci apropie-te cu nădejde de Hristos, că la El toate sunt cu putință.

1. Mai întâi de toate, orice om, de la mic la mare, trebuie să aibă o ocupație, să muncească în mod serios. Munca obositoare linişteşte patimile şi dă aripi gândului să se ridice la cugetări frumoase.

2. O altă mare putere sufletească este voința. A voi ce este bine şi frumos şi a fugi de ce este necinstit, iată temeiurile voinței.

3. Somnul puțin. Somnul prea mult leneveşte corpul şi mintea, duce la gânduri urâte, pe când starea de veghe cu ocupație sănătoasă agereşte mintea, dă vioiciune.

4. Postul întăreşte voința, uşurează sufletul, înălțându-l spre sfințenie. Cine posteşte, nu va greşi prea uşor în viață.

5. Căsătoria este calea cea dreaptă, singura cale de a trăi un bărbat cu o femeie.

6. Vizitarea şi ajutorarea bolnavilor, săracilor, năpăstuiților. Cine este alături de un bolnav, de un suferind care plânge cu şiroaie de lacrimi pe obraz pentru durerile lui,

---

[1] Îndrumar alcătuit după Ierom. Ilie Cioruță - Lupta împotriva curviei.

acela nu se mai gândeşte la poftele trupului, ci mai degrabă va plânge şi el.

7. Vizitarea locurilor sfinte. Educaţia sănătoasă porneşte de la biserică.

8. Aducerea aminte de moarte şi de judecata de apoi. Aceasta este o sfântă aducere aminte care ne smulge din faţa păcatului.

9. Să nu te îmbuibi de mâncare şi băutură.

10. Să părăseşti obiceiul de a fi prea vesel şi prea glumeţ, prea zâmbitor şi prea vorbăreţ în lume. Omul mai tăcut, omul gânditor, serios, cu cuvântul măsurat şi dat la timp este mai plăcut, mai căutat în adunarea celor înţelepţi.

11. Evitarea anturajelor vicioase şi a locurilor care pot duce la păcat.

12. Rugăciunea şi spovedania periodică.

13. Să nu fii mândru şi să nu te socoteşti mai bun decât alţii.

14. Să nu judeci şi să nu defăimezi pe alţii căzuţi în patima desfrânării sau în alte păcate.

15. Să nu primeşti gândurile de desfrânare care se ivesc în minte şi să nu te îndulceşti cu ele.

16. Să nu priveşti la imagini necuviincioase.

